

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Duodecimum Incitamentum, summa inter humanas excellentias,
Sacerdotum dignitas. Cap. XII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

do enim cui munda fuerit conscientia, & ab omni libera macula; poterit Dominum videri habere inhabitantem. Beati enim, inquit, mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt. Quod si quis illum inhabitatorem habere mereatur quasi frustra & sine impedimento corpore velitus esset, ita peste afficeretur, & humanarum rerum umbram facile contemneret.

Neque hoc tantum præstat vita pura, sed omnia attrahit Dei dona necessaria & conuenientia, non tantum pro sacrificio, deuotè & reuerenter offerendo, sed pro tota vita. Siquidem, ut scripsit B. Laurentius Iustinianus, mentis munditia sufficiens est ad suscipiendâ tudimenta celestia, docibilis est, capabilisq; (id est, capacissima) donorum, Deo amabilis, tabernaculum sapientie, rationi subiecta, lumine corusca, exuberans gaudio, pace referta, secuta in se, libera ad Deum, nulli onerosa, sibi ipsi sufficiens in suis deliciis, intenta Verbo, alliciens Verbum, Verbiq; fidelissima Sponsa. Est contemplationis oculis, mysterium domus, speculum gloriæ, imitatrix Dei, sociæque beatorum. Plures alios effectus & laudes puritatis Sacerdotibus necessariæ ad piè & deuotè sacrificandûm recenset idem Sanctus Patriarcha inelyæ Venetorum Reipublicæ in facie. amor. cap. 14. & de triumphali Christiagone cap. 1. Et S. Gregorius Nyssenus in Disputat. de animâ & resurrex.

Quocirca nos Sacerdotes has ob causas euenire se semper purissimi, præsertim (si aliud incitamentum non haberemus) quia, ut scripsit S. Ildoras Pelusiorum l. 3. ep. 260. Deus Sacerdotes vult esse sanctitatis omnis & puritatis templum. Sed (proh dolor) in multis hoc seculo Sacerdotibus videmus id quod deplorans scripsit S. Bernardus ad Eugenium Papam de Ecclesiasticis viciis l. 5. de Conuid. Vides omnem Ecclesiasticum zelum ferre pro dignitate tuenda: Honori totum datur, sanctitati nihil aut parum. Et ser. 6. in Plal. 50. in fine: Ecclesiasticæ dignitatis officia in turpem questum, & tenebrarum negotium transiere: nec in his salus animarum, sed luxu queritur diuitiarum. Propter hoc tendunt, propter hoc frequentant Ecclesias, Missas celebrant, Psalmos decantant. Pro Episcopatibus, & Archidiaconatibus, Abbatibus, aliisque dignitatibus, impudent hodie decernatur, ut Ecclesiatum reatus in superfluitatis & vanitatis vsu dissipentur.

CAPVT DVODECIMVM.

Duodecimum Incitamentum;

Summa inter humanas excellentias, Sacerdotum dignitas, ad quam à Deo euerti sunt, ex citate eos perpetuò debet, tum ad vitam in magna sanctum omnia tradendam, tum præcipuè ad excellentissimum hoc Missæ sacrificium, piè,

deuotè, ac reuerenter Diuinæ Maiestati offerendum, ad quam colendam & ad humani generis omnes status summopere iuuandos in omnibus necessitatibus à Deo institutum est.

Quanta sit Sacerdotum dignitas, sine magnis discessibus apparet ex potestate, quam habent à Deo sibi collatam conficiendi Corpus & Sanguinem Christi, ut loquuntur S. Damasus, S. Hieronymus & alij supra citati numer. 64. & ex potestate dimittendi hominibus, Dei loco, omnium eorum peccata, & ita ex mancipiis diaboli ad infernum destinatis faciendi filios Dei & hæredes regni cælorum, ac cohæredes Vniuenti Filij Dei.

Hanc ob causam sancti Patres anteponunt illos Regibus, talem potestatem non habentibus: Merito, inquit S. Chryostomus h. 5. in c. 6. Ilaie, Sacerdotum Principatus Regio venerabilior est ac maior. Ne mihi narres purpuram neque diadema, neque vestes aureas: vmbra sum isthac omnia, verusq; flosculus leniora. Et S. Ambrosius l. de Sacerdotali dignitate c. 2. Si Regum fulgore compares Sacerdotes, & Principum diademati, longe erit inferius quam si plumbi metallum ad auri fulgorem compares. Immo eandem ob causam ipsos Angelos superari à Sacerdotibus, aiunt S. Hieronymus ep. 1. ad Heliodor. & S. Gregorius libr. 4. dial. c. 38. Et, quod maius est, ipse Deus Pater, in præclarissimis Dialogis, magna in Ecclesiâ Dei Sanctæ Catharinæ Senensis sic hac de re locutus est c. 113. Sacerdotes veluti flores odoriferos in corpore S. Matris Ecclesiæ collocati: Dignitatem istam procul dubio, non habent Angeli, quam hominibus ita gratiosè concessi. Idè mirum non est S. Franciscum dicere solitum, si Angelo vel alicui Sancto è cælo delapso in terram, & simul Sacerdoti occurrere sibi cõtigisset, prius se Sacerdotis manus osculaturum, deinde reuerentiam Angelo vel sancto exhibiturum; plus se Sacerdoti debere significans, qui Christi vicem gereret in terris, quam illi, qui iam cum Christo regnaret in cælis.

Immo S. Gregorius Nazianzenus or. 1. n. 125. 3 351 non tantum Angelis superiorem putat esse Sacerdotem, sed esse quodammodo Deum, aliosq; efficeret Deos. Tam excellens ergo dignitas ab eis collata, summam ab eis exigit & vitæ sanctimoniam, & in diuino euleu, ad sacrum Altare deuotionem & reuerentiam plus quam Angelicam. Hinc Deus Pater colloquens cum S. Catharina Senensi cum cap. 113. dial. dixisset: Dignitatem Sacerdotum non habere Angelos, subdit; Sacerdotes se velle habere in vitâ presenti velut Angelos terrestres, ratione SS. Eucharistie quam administrant. Et ostendere volens eum quantâ puritate viuere, eamque administrare deberent c. 124. dial. subdidit: Si possibile foret, expediret etiam ipsam Angelicam naturam in hoc Venerabili Sacramento purificari: sed non indiget, quia in Angelis peccati venenum occurrere non potest. Quando Deus voluit exprobrare Dauidi, quod malè viueret, & malè coleret,

coleret Deum, id quàm indignum esset ei ostendere volens per Nathan Prophetam dixit 2. Reg. 12. 7. *Ego vixi te in Regem super Israël &c. & si parua sunt ista, adiciam tibi multò maiora.* Quantò magis ergo, indeuotis & malis Sacerdotibus Deus exprobrare potest, cum illos fecerit Regibus excellentiores, &

præfecerit non solis corporibus Hebræorum, sed totius mundi animabus accedentium ad quærendam apud eos absolutionem peccatorum, illis maiorem potestatem quàm Regibus & Principibus terræ dederit?

Hæc ponderent Sacerdotes & tam miræ Dei erga se beneficentiæ corresponsdeant.

L I B E R T E R T I V S.

De officiis Sacerdotum, in Missionibus pro iuuandis animabus susceptis, extra domicilia & in locis in quibus habitant.

I N D E X C A P I T V M

H V I V S L I B R I.

<i>De sine Missionum.</i>	CAP. I.	<i>Notanda pro confessionibus audiendis tempore Missionum.</i>	CAP. XII.
<i>De preparationibus necessariis ad Missiones.</i>	CAP. II.	<i>Diffugienda fugienda tempore Missionum.</i>	CAP. XIII.
<i>Quid primum in loco Missionum faciendum.</i>	CAP. III.	<i>In conuersione hereticorum quomodo procedendum.</i>	CAP. XIV.
<i>De ratione viuendi in locis & domicilium Missionum.</i>	CAP. IV.	<i>De industriis aliis ad iuuandas animas conducentibus.</i>	CAP. XV.
<i>De modo conuersandi tempore Missionum.</i>	CAP. V.	<i>De ratione formanda concionis Instructio scripta à Roberto Bellarmino Societate Iesu postea S. R. AE. Cardinale.</i>	CAP. XVI.
<i>De modis conuertendi vel adiuuandi in spiritu peccatores.</i>	CAP. VI.	<i>Modus breuis componendi conciones vel sermones traditus à P. Hieronymo Florianantio Soc. Iesu.</i>	CAP. XVII.
<i>Magnâ animi applicatione laborandum in Missionibus.</i>	CAP. VII.	<i>Defectus quidam in concione vitandi, valde improbatî à magnis concionatoribus, & auditoris magno iudicio pradiis.</i>	CAP. XVIII.
<i>Quæ vitanda in adiuuandis animabus.</i>	CAP. VIII.	<i>De modo dandi piæ meditationes secularibus hominibus in Missionibus iuxta consilium S. P. Francisci Xaverij.</i>	CAP. XIX.
<i>De seruandis quibusdam rebus, vt sine proprio & aliorum damno succedant Missiones.</i>	CAP. IX.		
<i>Quid faciendum si fructus non respondeat labori Missionum.</i>	CAP. X.		
<i>Contradictiones tempore Missionum quomodo toleranda.</i>	CAP. XI.		

Index rerum particularium huius libri, dabitur ordine alphabeti in fine totius tomi.

P R O O E M I V M.

336.

Vi ad Missiones à suis Superioribus mittuntur, nullam habentes rationabilem causam eas detrectandi, eas alacriter & promptè in nomine Domini suscipiant. Qui autem, non scrupulis adacti sed præteritis experimentis periculorum labendi in peccata grauiã anguntur, repræsentent Superiori since-

rè (non vt effugiant labores & incommoda Missionum, sed vt animam præseruent, à periculis grauium lapsium) pericula quæ timent, & quæ aliàs sunt experti. Præclarum est hac de re monitum S. Chrysolto-
mi : *Preceamur Deum, ne intremus in tentationem, inducti verò, (hoc est, iusti à Superiore bene informato de vestris periculis, & illa, non*